

delse paa de store Landsbyer. Jeg tror saaledes, at der nok kunde være god Grund til at gaa til en saadan Forandring som den her foreslaaede.

Man har indvendt mod dette Lovforslag, at man lægger en for stor Myndighed i Sogneraadets og Justitsministeriets Haand. Forholdet er det, at de Bestemmelser, der gælde for Købstæderne allerede nu ifølge § 5 med Hensyn til de tæt bebyggede Landdistrikter, der ligge op til Kjøbenhavn og Købstæderne, og ifølge det foreliggende Forslag med Hensyn til tæt bebyggede Landdistrikter i Almindelighed, ikke komme til Anvendelse, medmindre der derom fremkommer Indstilling fra Sogneraadet og Justitsministeriet vil gaa med dertil. Nu er det jo saaledes, at det maa erkendes, at Sogneraadet ingenlunde altid kan siges at være Repræsentant for den Del af Søgnekommunen, der udgør det tæt bebyggede Landdistrikt, eller den Landsby, der har den købstadlignende Bebyggelse. Det er meget muligt, at Repræsentanterne i Kommunalbestyrelsen ere bosatte andre Steder og have andre Interesser end Beboerne i selve Landdistriktet, men i saa Henseende mener jeg rigtignok, at man kan slaa sig til Ro med, at den endelige Afgørelse af denne Sag kommer til at ligge i Justitsministeriets Haand, og at Justitsministeriet derfor er i Stand til at tage det Hensyn, som bør tages til Beboerne af den paagældende større Landsby. Saa er der ogsaa endelig indvendt imod Forslaget, at det skulde være noget utydeligt affattet, idet man ikke kunde se, om det i det enkelte Tilfælde er Reglerne for Kjøbenhavn eller Reglerne for Købstæderne, der kunne komme til Anvendelse. I saa Henseende tror jeg ikke, man skal lægge nogen synderlig Vægt paa den Utydelighed, der ganske vist er til Stede her, thi det er en given Sag, at hvis Landdistriktet ikke ligger op til Kjøbenhavn, vil Justitsministeriet kun gaa med til at anvende de almindelige Regler for Købstæderne paa vedkommende Landdistrikt. I og for sig tror jeg meget godt, at Lovforslaget kan gaa i den Form, som det nu har, og jeg skal gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at hvis det kan vinde Tilslutning her i det høje Ting, skal jeg meget gerne modtage denne Lov.

Høst: Jeg vil gerne tillade mig at bemærke, at naar man nu ved dette Lovforslag har begyndt at røre ved Hundeloven af 12te April 1889, beklager jeg, at man ikke har taget hele Loven til Revision. Et

af Hovedformaalene ved Loven var jo, som den højtærede Minister allerede har udtalt, at man vilde søge at indskrænke Hundeholdet, navnlig i Kjøbenhavn; men det er jo saa langt fra, at Loven har virket paa den Maade, idet man ved at fastsætte Hundeaftigten i Kjøbenhavn for Hunde paa 16 Tommer og derunder til 10 Kr. har bevirket, at Antallet af smaa Hunde er vokset overordentlig stærkt i Kjøbenhavn. Ifølge Beretningen om Kjøbenhavns Politis Virksomhed i 1898 blev der f. Eks. i dette Aar, altsaa 1898, udleveret 9,048 Hundetegn i Kjøbenhavn, og Afgiften herfor udgjorde 103,095 Kr. Dette Beløb blev saa med Fradrag af 2 pCt. for Inkassationsindbetalt i Kommunens Kasse med 101,033 Kr. 10 Øre. Det er altsaa et Bevis paa, synes jeg, at Hundeholdet, navnlig af smaa Hunde, er tiltaget i overordentlig Grad i Kjøbenhavn. Paa samme Maade er det gaaet i Købstæderne, der er ogsaa Antallet af smaa Hunde vokset, hvilket jo langt fra skulde være Formaalet med Loven. Nu er der vel ingen, der vil nægte, at en lille Hund kan medføre lige saa store Ulemper som en stor Hund, med andre Ord, jeg mener, at Skelnemærket burde ikke være, om en Hund var 16 Tommer eller derover, det burde være, om det er en velopdragen Hund eller ikke. Det gaar jo her ligesom med Mennesker. En lille Dreng, der er i høj Grad uartig og uvorn, er vist til langt større Plage for sine Omgivelser end et Par store Dreng, der ere artige og velopdragne. Saaledes gaar det ogsaa med Hundene. Saadan en lille Køter, der farer i Benene paa Mennesker og Heste, er til langt større Ulempe end en stor velopdragen Hund, der ligger rolig. Nu skal jeg naturligvis gerne erkende, at Afgiften ikke kan afgøres efter dette Skelnemærke; det vil være umuligt for dem, der skulle bestemme Afgiften, at skønne over, om Hundene er velopdragen eller ej, det kan være vanskeligt nok for Mennesker, for Hunde vil det være umuligt. Man kunde have gaaet en anden Vej, man kunde have sat Afgiften ens for store og smaa Hunde, nemlig til den højeste Afgift, 20 Kr. i Kjøbenhavn og 15 Kr. i Købstæderne, det vilde vel have bevirket en Indskrænkning i Hundeholdet. Jeg har kun villet fremdrage dette, fordi jeg mente, at der kunde være Grund til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, naar der alligevel skal ske Forandring i Hundeloven. Men da vi nu ere komne saa langt hen i Samlingen, at der vel er Udsigt til, at den snart skal sluttes, vil jeg ikke foreslaa Sagen henvist til et Udvalg,